

Nàng Chỉ Ca Hát Một Mùa Xuân

Truyện ngắn nguyên đức nam

1.

Sáng nào trên đường đi làm, Nhân cũng thấy người con gái ấy cắp sách đến trường. Nhân luôn luôn nhìn thấy bóng dáng thanh tú, mái tóc xõa ngang vai và những bước đi yếu điệu, kiêu-sa ấy ở cuối dốc Beverly Dr. Nhân không biết Nàng học trường nào vì gần đó, có trường High School của Quận và trường Saint Paul của Công-Giáo.

Thường thường, đến cuối dốc, Nhân cho xe chạy chậm lại, để coi chừng xe cộ từ phía đường Edgwood phóng tới. Nhờ thế mà Nhân được thấy rõ khuôn mặt đẹp và đôi mắt buồn của Nàng. Đôi mắt ấy đã bắt gặp ánh mắt quyến luyến của Nhân, và theo ý nghĩ chủ-quan của Nhân, đã nhiều lần cho Nhân những giao-cảm kín đáo.

Khuôn mặt, mái tóc, đôi mắt và dáng người ấy đã ám ảnh Nhân suốt ngày và cả trong đêm tối, trong những giây phút chập chờn, cô-đơn. Nhớ nhung và cô-đơn làm cho thời gian dài vô tận. Mỗi gặp Nàng vài tháng mà tưởng chừng đã nhiều năm.

Nhưng sáng nay, tại cuối dốc Beverly, Nhân không thấy Nàng! Nhân nghĩ là mình đi trễ hơn mọi ngày nhưng nhìn đồng hồ đeo tay, thấy mới có 7 giờ 45 phút, thì biết là mình không trễ mà lại sớm 5 phút. Nhân ghé vào sạp báo bên đường, mua một tờ tạp-chí về Golf, dù rằng chẳng có thời-giờ đọc báo bao giờ. Nhân có tiền lẻ nhưng cố-tình đưa tờ giấy trăm để đợi tiền trả lại và trao đổi một vài chuyện xã-giao với bà bán hàng cho đến 8 giờ cũng không thấy bóng dáng Nàng đâu.

Nhân vào sở như một người mơ ngủ. Mọi người đã cầm ly cà-phê từ phòng họp ra và ai nấy đều đang đi về văn-phòng của mình. James chờ Nhân ở cửa văn-phòng Executive Committee, dựng ngược đôi lông mày sâu róm lên và nhăn nhó:

-Ngủ quên hay sao mà vô trễ vậy? Mình là manager, phải làm gương cho nhân-viên chứ! Sáng nay, bên văn-phòng Quận, có một cuộc họp khẩn, you đại-diện công-ty đi họp, chiều nay về làm một báo-cáo, gửi lên General Manager. OK?

Nhân chào tên Trưởng Phòng, lặng lẽ lái xe sang City Hall. Buổi họp diễn ra nhanh hơn là Nhân nghĩ. Trên đường về, Nhân ghé vào quán Bamboo, một tiệm cà-phê mới mở trên đường Maple. Vừa bước vào, dù đèn trong quán không sáng lắm, Nhân cũng đã nhận ra Nàng ngồi trong đám bạn, quanh chiếc bàn gần cửa sổ.

Bàng hoàng, ngây ngất vì ngạc nhiên và vui mừng vì gặp Nàng, Nhân đứng im giữa phòng, chưa biết đi về hướng nào, chưa biết ngồi đâu thì một người con gái, ngồi chung bàn với Nàng, đứng lên, đưa tay vẫy:

- Anh, anh Nhân!

Nhân đã nhận ra người quen. Đó là Liên, em của Quý, một bạn học và cũng là cộng sự viên cùng công-ty. Cảm thấy tự-nhiên hơn, Nhân mạnh dạn bước tới chỗ bốn cô gái đang ngồi. Liên, “bé Liên” cô bé con, em của bạn ngày nào, không còn bé nữa mà đã là một thiếu-nữ với thân thể nầy nở, tràn đầy sức sống.

Còn một ghế trống, cạnh Nàng, Liên mời Nhân ngồi. Nhân nhìn Nàng, trước khi kéo ghế ngồi. Nàng nhìn Nhân, hé môi cười. Liên liến thoắng:

- Anh Nhân, bạn thân với anh mình. Còn đây là Mỹ-Hòa, Lệ-Dung, bạn học ở Fairfield High School và Ngọc Châu, bạn học cùng lớp với em ở Saint Paul VI.

Bây giờ thì Nhân biết tên Nàng và biết Nàng học trường nào rồi. Nhân muốn cảm ơn Liên đã vô-tình cho Nhân biết những điều mà Nhân đã muốn biết về Nàng từ bao nhiêu tháng nay. Nhân mỉm cười, chào các cô gái và hỏi Liên:

- Từ bao lâu nay, anh vẫn nghĩ là Liên còn học ở public high school, không ngờ là Liên đã chuyển sang trường Đạo.

Giọng Liên chùng xuống:

- Ba em cho rằng trường công bây giờ thiếu kỷ-luật lắm, “gang” quá nhiều nên bắt em chuyển trường. May mà ba em không bắt em ở nội-trú!

Không hiểu tại sao Nàng- Ngọc-Châu - lại không đi học sáng nay, làm Nhân nhớ diên lên, Nhân nhìn Ngọc-Châu nửa dò hỏi, nửa như trách khéo:

- Hôm nay không phải là ngày lễ, sao mấy cô không đến trường?

Có lẽ đoán được ý nghĩ thầm kín trong câu hỏi của Nhân, Ngọc-Châu nhanh nhẹn đáp lời:

- Sáng nay các Giáo-Sư có buổi họp, tụi em được nghỉ. Vì vậy mới hẹn nhau ra đây, uống coffee.

Lệ-Dung, cô gái có mái tóc cắt ngắn như tóc con trai, chột nhìn đồng hồ và hốt hoảng:

- Chết rồi, đã gần 12 giờ trưa. Giờ này chắc là anh tôi đã có mặt ở nhà, tôi phải về ngay, nếu không thì sẽ bị phạt, không được đi đâu nữa.

Nhân không hiểu sao Lệ Dung lại sợ anh như thế nhưng thấy vẻ mặt lo lắng trên khuôn mặt trẻ thơ của Dung, Nhân cảm thấy ái-ngại quá và vội vàng đề-nghị:

- Để anh đưa Dung về cho nhanh.

Liên mừng rỡ:

- May quá, nhờ anh Nhân đưa Dung về dù em. Tụi em mãi vui, quên mất là Dung phải về đi lo công chuyện với anh của Dung.

Dung còn đang ngần ngại thì Mỹ-Hòa nói thêm:

- Nếu Dung ngại thì bọn này đi với Dung, đồng thời nhờ anh Nhân đưa về luôn.

Dung gật đầu. Thế là bốn cô gái ủa ra đường, leo lên chiếc 4Runner của Nhân, thật nhanh.

Nhân đưa từng người về và người sau cùng là Ngọc-Châu. Chỉ còn hai người trên xe, Nhân tha hồ nói chuyện với Châu, tha hồ nói những điều thâm kín đã từng ứ-đọng trong tâm-hồn Nhân bao lâu nay. Nhân được Châu cho biết: Ba Nàng đã mất và hiện giờ đang sống cùng Mẹ và một người cha ghẻ, làm nghề sửa xe hơi. Mỗi ngày, từ xưởng sửa xe về, người cha ghẻ thường nhậu nhẹt, say sưa, nhiều khi la mắng Châu thậm tệ, dù Châu không có lỗi gì cả. Cho nên Châu không thích ở nhà. Nếu được nghỉ học là đi chơi với bạn bè, như ngày hôm nay vậy.

Bây giờ thì Nhân đã biết rõ tại sao khuôn mặt xinh đẹp kia luôn luôn có một nét buồn sâu kín. Nhân muốn nói những lời an-ủi Châu nhưng Nhân cho rằng những lời nói suông không có ích gì cả mà đôi khi làm người nghe cho là dối-trá. Vì thế, Nhân im lặng, dù cảm thấy xót thương Châu vô vàn. Cả hai đều yên lặng và sự lặng yên đó có lẽ đã diễn-tả được nhiều tình-tự hơn là những đối-thoại vô nghĩa.

Chiếc 4Runner đã chạy gần đến cuối dốc Beverly. Ngọc-Châu vội vã nói:

- Anh ngừng xe, cho Châu xuống đây đi anh.

Nhân khần-khoản:

- Cho anh đưa Châu về tận nhà, được không? Anh muốn biết nhà của Châu. Anh muốn đến đón Châu đi học và đưa Châu về...

Ngọc-Châu nắm tay Nhân, hốt hoảng:

- Không được đâu anh. Anh cho Châu xuống đây đi! Ba ghẻ của Châu khó lắm, ông thấy anh đưa Châu về là Châu chết với ông. Châu xin anh!

Thấy giọng Châu run rẩy, sợ sệt quá, Nhân vội ngừng xe lại, gần sạp báo bên đường, để Châu bước xuống. Châu bước mau về bên kia đường. Bóng Châu biến mất sau chiếc cổng gỗ, sau những lùm cây cao của một khu cư-xá cũ, tăm tối...

Nhân từ từ cho xe chạy qua khu trường học, tưởng như đang sống trong một giấc mơ...

2.

Từ ngày quen Ngọc-Châu, Nhân thấy cuộc đời chàng thay đổi hẳn. Nhân vui như trẻ thơ, thậm hát suốt ngày những bài tình ca mà chàng đã nghe trong nhiều CD của Ý-Lan. Nhân thích nhất là ca khúc **“Bài Tình Cho Giai-Nhân”**:

“Con sông rất già mà còn hào-hoa...Con sông rất già mà tuôn lượt là...”

Ở trong sở, ai cũng nhận ra sự thay đổi dễ thương của Nhân. Nhân không còn làm lì, hay cau có, hay nhăn nhó nữa. Đối với bất cứ ai, cấp trên hay cấp dưới, Nhân đều tỏ ra nhũn nhặn, khiêm-nhường hẳn. Ai nhờ gì, Nhân cũng hăng say nhận lời. Thậm chí Nhân còn để CD của Ý-Lan vào P.C, vừa làm, vừa nghe nhạc, vừa hát theo nữa. Nhân-viên thì thâm với nhau: “*He’s in Love.*”

Nhân đi làm sớm hơn xưa, thường ngừng xe, đợi Ngọc-Châu ở cuối dốc Beverly, con dốc được Nhân đặt tên là “Dốc Mơ” theo tựa đề một bản nhạc của Ngô Thụy-Miên. Ngọc-Châu cũng đi học sớm hơn trước, để Nhân không phải chờ lâu. Hai người trao đổi cảm nghĩ, trao nhau từng đĩa nhạc mới, từng cuốn video hay hoặc những tạp-chí đẹp. Đôi khi, nếu có Giáo-Sư nào đau, được về sớm, Ngọc-Châu lại gọi điện-thoại cho Nhân. Nhân tìm đủ lý-do để xin phép James, tên Trưởng-Phòng, đi đón Châu, đưa Châu đi shopping, đến công-viên đi bộ hoặc ra miền ngoại-ô, trên những đôi vắng, để nói cho nhau nghe những mẩu chuyện của đời mình.

Nhìn đôi môi hồng tươi, nũng nịu của Châu, đôi khi Nhân muốn được đặt môi mình lên đôi môi ấy nhưng vẫn còn ngại ngùng. Một lần, trên con đường vắng quanh một sân Golf, Nhân vô-tình đưa tay qua vai Châu, định ôm nàng thì Châu gỡ nhẹ tay Nhân, cầm tay chàng để lên tay lái rồi chỉ tấm bảng “*Do Not Drive On The Shoulders*” và giả vờ nghiêm mặt nói:

- Anh không thấy tấm bảng “*cấm để tay lên vai khi lái xe*” à?

Nhân cười lớn khi nghe Châu nói câu ấy và càng mến Châu hơn về sự tự-vệ khéo léo của Nàng.

Để Châu khỏi bận tâm về cử-chỉ quá thân-mật, dù vô-tình của mình, Nhân chỉ bằng chữ bằng đèn “*Don’t Walk*” vừa bật lên ở ngã tư đường và kể:

- Hồi mới sang Mỹ, nghĩ rằng ở Mỹ cái gì cũng nhanh nên khi đi bộ qua đường phố, thấy đèn báo hiệu “*Đừng Bước*” (“*Don’t Walk*”), tụi anh nghĩ là “*Phải Chạy*” (“*Must Run*”), nên cầm đầu cầm cổ mà chạy qua đường, làm Mèo cứ lỗ mắt ra nhìn, không biết mấy cái anh “*Chinese*” này làm gì... mà chạy thực mạng vậy!?

Biết là Nhân “*trả đũa*” câu nói “*Cấm Lái Khi Để Tay Trên Vai*” của mình, Châu cất tiếng cười vang. Từ ngày quen Nhân, cuộc đời Châu đầy ắp tiếng cười vui. Có đôi lúc, Châu đã quên đi một phần nào sự bất hạnh của một người con gái nhà nghèo, mồ côi cha từ khi còn bé. Những giờ học trôi qua rất nhanh khi Châu biết là khi tan học, có người chờ mình ở ngoài cổng trường. Những việc làm cực nhọc tại nhà cũng như không còn đáng kể, nếu Châu biết sáng sớm mai, có người ấy đứng đợi mình ở cuối Dốc Mơ, để dành cho mình những gói kẹo, những cái bánh, những món quà nho nhỏ.

Châu thấy yêu đời và muốn vui mãi những giây phút bên chàng, cho nên khi Phương-Liên mời Châu đến dự lễ kỷ-niệm sinh-nhật thứ 18 của Liên, Châu đã nhận lời ngay, dù chưa biết sẽ phải nói với Mẹ và người Cha ghẻ thế nào để được phép đi chơi đến nửa khuya. Cuối cùng, Châu không biết làm gì hơn là phải nói dối là đến nhà Phương-Liên làm một project cho cả nhóm, chắc là khuya lắm mới xong.

Sau bữa cơm chiều, Châu rửa bát, dọn dẹp chén đĩa như thường lệ, rồi đi tắm thật nhanh. Để Mẹ và người Cha ghẻ không nghi ngờ, Châu mặc jeans, T-shirt, tóc để xõa tự-nhiên, không điếm

–trang, không son phấn, và xách một back-pack, như thường ngày vẫn mang sách đi học, ra khỏi nhà.

Châu đi bộ về hướng sân chơi foot ball của thị-xã. Nhân đã chờ sẵn ở đó. Châu lấy từ trong back-pack ra một bộ đồ dạ-phục màu đen, và thay quần áo trên ghế sau của chiếc xe 4Runner. Châu cũng mang theo một túi make-up và một bộ gương lược. Trong một khoảng thời gian ngắn, khi Châu trở lại hàng ghế trên, bên cạnh Nhân, Nhân thấy Ngọc-Châu của chàng đẹp quá, lộng lẫy quá, quyến rũ quá. Nhân cảm thấy hãnh-diện nhưng cũng cảm thấy hơi lo vì chỉ sợ mình không xứng đôi với nàng.

Thấy Nhân ngẩn ngơ ngắm mình, Châu có vẻ vui thích, nổi vui của một người con gái biết là mình đẹp nhưng cũng còn hơi e lệ:

- Làm gì mà nhìn em như chưa nhìn lần nào vậy? Minh đi là vừa đấy. Đến sớm mới có chỗ đậu xe gần nhà anh ạ.

Nhân yên lặng, cho xe phóng nhanh đến nhà Liên. Tuy không nói nhưng Nhân cảm thấy Châu rất có lý vì thường Phương Liên mời rất đông người, nếu đến trễ, phải đậu xe rất xa và đi bộ lên một con dốc khá cao. Nếu ngày thường, đi giày thấp, mặc quần áo bình dị thì không ngại, bây giờ mặc áo dạ hội, mang giày cao gót thì cũng là một điều phiền phức.

3.

Khi Ngọc-Châu và Nhân đến nhà Phương Liên ở trên đỉnh đồi Windy thì tất cả những chỗ đậu xe đã đầy và dọc theo hè đường La Rose, xe hơi nối đuôi nhau, không còn một chỗ trống. Theo báo cáo thời-tiết của đài số 69 thì tối nay sẽ mưa lớn và có thể có giông bão. Có lẽ vì vậy mà mọi người đến sớm để có thể về sớm hơn dự-định.

Đến trước nhà Liên, Nhân ngừng xe cho Châu xuống rồi lái xuống tận cuối chân đồi để tìm một chỗ đậu xe hoàn toàn xa, hy vọng có thể về sớm mà không bị xe khác chắn lối. Nhân chạy thật nhanh lên đồi vì không muốn Châu phải chờ đợi. Châu chưa vào nhà, vẫn đứng trước hiên nhà, chờ đợi Nhân. Mái tóc xõa bay trong gió. Nhân nắm tay Châu hỏi nhỏ:

- Sao em không vào trước? Ở ngoài này gió lạnh, lỡ bị cảm thì sao?
- Em chờ anh.
- Chờ anh for ever?
- “Yes, I will wait for you for ever.”

Nhân hôn nhẹ lên trán Châu như một lời cảm ơn. Vừa lúc đó, Phương Liên bước ra cửa. Thấy Nhân hôn Châu, Liên bèn kêu rầm lên:

- Oh my God, tình thế này thì ai mà chịu cho nổi! Vào lệ lên, thiên-hạ đã bắt đầu ăn rồi đấy. Nghe nói có bão tối nay nên ai cũng muốn “làm sớm nghỉ sớm.”

Nhân nắm tay Châu bước mau vào phòng ăn. Đúng như lời Liên nói, bàn bè của Liên đã lấy thức ăn và chia nhau thành từng nhóm nhỏ, vừa ăn vừa chuyện trò vang vang. Nhân cũng lấy thức ăn

cho Châu và hai người tìm một góc phòng, ngồi bên nhau, ăn cho xong vì cả hai dường như không thấy đói, chỉ được ngồi bên nhau là đủ no rồi...

Khi tiệc rượu sắp tàn, Phạm Cung, người phụ-trách phần âm-thanh và nhạc đệm đứng lên yêu-cầu mọi người chuẩn-bị hát bài “Happy Birthday.” Ngọc-Châu phụ Mỹ-Hòa, Lê Dung mang bánh sinh-nhật ra phòng ăn. Đèn trong phòng ăn được tắt hết. Trên chiếc bánh sinh-nhật, 18 cây nến đã lung linh sáng. Mọi người đồng ca “Chúc Mừng Sinh-Nhật” và Liên hân hoan thổi tắt những cây nến trong tiếng vỗ tay reo mừng của bạn hữu.

Rồi đèn lại được bật sáng và chương-trình ca hát được bắt đầu bằng nhạc phẩm “Tình Khúc Mùa Xuân” do Mỹ-Hòa trình bày. Ngọc-Châu rất ngạc nhiên vì Châu đã yêu-cầu Liên nói với Phạm Cung, trưởng ban nhạc, cho Châu hát mở đầu chương-trình vì Châu phải về sớm, sao Phạm Cung lại giới-thiệu Mỹ-Hòa hát trước?

Ngọc Châu đi tìm Liên. Liên đang phụ giúp madame Thu Cúc - Giám-Đốc của công-ty cung cấp thức ăn cho các cuộc họp mặt - dọn dẹp trong bếp và cất những thức ăn dư vào tủ lạnh. Nghe Ngọc-Châu hỏi, Liên liền thoáng:

- Don't worry! Chắc anh Cung quên, để mình phụ bà Cúc một chút xíu rồi mình ra, nhắc anh ấy, ok?

Ngọc-Châu trở lại phòng khách, thấy Nhân đang ngỡ ngác đi tìm mình thì thấy lòng rộn ràng quá, quên cả lời hứa của Liên. Trong lúc ấy, Mỹ-Hòa đang hát bài thứ hai “Yêu Anh, Em Hời” của Văn Sơn Trường, một nhạc-sĩ tài-tử trong quận Fairfield. Bản nhạc này dường như Châu có nghe trên internet, [www. dactrung.com](http://www.dactrung.com) qua tiếng hát Bạch Yến., thật dễ thương.

Khi Mỹ-Hòa vừa hát xong, Ngọc Châu vội vã bước về góc phòng, chỗ dành riêng cho ban nhạc, cố tình cho nhạc sĩ Phạm Cung thấy mình. Nhưng, thay vì giới-thiệu Ngọc-Châu, Phạm Cung lại nói:

-Sau một giọng ca nữ, thường thường chương-trình văn-nghệ được tiếp nối bằng một giọng ca nam. Xin hân-hạnh giới-thiệu cùng quý vị và các bạn một giọng ca mới, rất phong-phú. Anh mới đoạt được giải Nhì trong cuộc tuyển lựa ca sĩ do Nguyệt San Kỳ Nguyên Mới tổ-chức vừa qua. Xin quý vị một tràng pháo tay thật lớn cho Bảo Vĩ ...

Bảo Vĩ hát bài “Thì Thầm Mùa Xuân,” một nhạc phẩm mới của tuổi trẻ, thường do Diễm Liên hoặc Kevin Khoa hát, rất sống động. Sau đó Bảo Vĩ trình bày tình khúc “Mộng Dưới Hoa,” một nhạc phẩm được viết trước 1975, tại quê nhà, được tán thưởng nhiệt liệt.

Ngọc-Châu đến gần Phùng Quân, nhạc sĩ chơi guitar điện, kiên-nhẫn chờ đợi tới lượt mình. Nhưng, người hát kế- tiếp là madame Thu Cúc, Bà hát một bản nhạc Pháp “L'amour C'est Pour Rien.” Giọng bà chua như giấm, và thực sự là bà “hét,” chứ không phải là hát. Mặc dầu không có ai hô “bis,” Bà cũng tỉnh bơ nói:

-Thế theo lời yêu-cầu, tôi xin hát bài “Gái Xuân.” (Rồi bà cất giọng hát) “Em như cô gái vẫn còn xuân...”

Nhân chịu đựng hết nỗi, đến bên Châu, hỏi nhỏ:

-Châu có muốn về chưa, anh đưa em về? Nếu tình-trạng này cứ kéo dài, chắc là Châu phải đợi đến nửa đêm mất!

Ngọc-Châu chưa biết tính sao thì Liên xuất hiện. Thấy nét mặt không vui của Nhân và vẻ bối-rối của Châu, Liên vội vã cầm tay Ngọc-Châu, kéo Châu đến ngay sau lưng Phạm Cung đang chơi keyboard, ghé tai Cung nói nhỏ mấy câu, Châu không nghe rõ, chỉ thấy Cung gật gật cái đầu. Thế là Châu phải đứng đợi ở đó cho đến khi bà Thu Cúc hát xong. Liên nhận microphone từ tay bà Cúc và nói lớn:

“Save the best for last,” Liên xin mời các bạn nghe một tiếng hát hay nhất của trường Saint Paul: Ngọc-Châu, bạn cùng lớp của Liên, qua nhạc phẩm “Unbreak My Heart.”

Ngay khi Ngọc-Châu cất tiếng hát đầu tiên, Nhân đã cảm thấy vũ-trụ như tan biến đi mất rồi. Cả không gian lẫn thời gian đều bị xóa mờ bởi tiếng hát nghẹn ngào, nức nở của Ngọc-Châu.

Nhân không còn nhớ mình đang ở đâu. Nhân không còn biết có ai ở chung quanh. Nhân có cảm-tưởng mình biến thành một tĩnh vật. Tất cả chỉ còn có Ngọc-Châu. Chỉ có Nàng là hiện-hữu. Chỉ có Nàng là Sự Sống. Chỉ có Nàng là hơi thở, là oxygen. Nhân ngây ngất với lời thì thầm của Châu. Những lời hát, mà Nhân đã quen thuộc qua tiếng hát Toni Braxton, bây giờ là của Ngọc-Châu, dường như dành riêng cho Nhân.

Nhưng thực sự những lời thì thầm đó không chỉ dành riêng cho Nhân, mà là để gửi gắm đến từng người, từng cá-nhân trong cả một đám đông. Ai cũng nghĩ lời hát đó, hơi thở đó là cho riêng mình. Và ai cũng muốn cảm ơn người con gái đã hát để riêng tặng mình. Những tiếng vỗ tay, những lời yêu-cầu hát nữa tưởng chừng như phá vỡ ngôi biệt-thự – lớn như một lâu đài- trên đỉnh Windy Hill.

Ngọc-Châu hát thêm bài “**Cho Em Quên Tuổi Ngọc**” của **Lam Phương** cả lời Việt lẫn lời Pháp “**C’est Toi.**”

“Cho em quên cơn mộng ảo xa xôi thơ ngây ngày nào

Em quên được phút trong tay mưa bay rạt rào...

“C’est toi qui emportes mon cœur au firmament

Et qui me fais envie à chaque instant ...”

Nhân không thể tưởng-tượng được Ngọc-Châu có thể hát hay như thế. Giọng ca ấy không thể gọi là hay mà phải gọi là đầy ắp, là trải rộng, là bao la, là tuyệt vời, là hoàn-hảo. Bởi vậy mà người nghe cứ đòi Ngọc-Châu hát nữa, hát thêm, hát mãi. Ngọc-Châu hát, hát như một cơ duyên, hát như một định-mệnh và hát để quên, như cô bé Lọ Lem mãi vui, quên cả thời gian.

Vào khoảng gần nửa đêm, khi phần khiêu-vũ bắt đầu thì Nhân và Ngọc-Châu mới nhớ đến thực-tại. Châu nhớ là mình đã nói với Mẹ và người Cha Ghê là đến nhà Phương Liên làm một project cho trường còn Nhân bây giờ mới nhớ là phải đưa Ngọc-Châu về trước nửa đêm.

Ngọc-Châu và Nhân lặng lẽ, từng người một, âm-thầm rời nhà Liên theo lối garage, không chào ai, kể cả Liên.

Khi Châu và Nhân chạy đến cuối chân đồi, chỗ Nhân đậu xe, thì trời đổ mưa và giông bão bắt đầu kéo đến.

Nhân tưởng là mình đậu xe ở cuối chân đồi thì sẽ không bị ai chặn lối, nhưng một chiếc Jaguar với bảng số North Carolina xa lạ, không biết của ai, đã đậu ngay trên đầu xe 4Runner của Nhân. Nhân nghĩ ngay: có thể Liên biết chủ-nhân của chiếc Jaguar này và Liên có thể nhờ người ấy xuống chân đồi, chạy xe lên phía trước một chút là Nhân có thể lái xe ra được.

Nhân dùng cellphone gọi Liên nhưng dường như nhạc khiêu-vũ ồn ào quá, Liên không nghe thấy tiếng chuông điện-thoại, nên không trả lời.

Nhân bảo Châu khóa cửa xe lại, ngồi chờ rồi phóng mình trong mưa gió, chạy lên đỉnh đồi Gió. Vào đến nhà Liên, Nhân ướt đầm và lạnh run. Lúc ấy, thiên-hạ đang ôm nhau trong điệu Slow, trong ánh đèn mờ. Tìm mãi Nhân mới thấy Liên nhưng Liên cho biết Liên không có một người bạn hay một người quen nào có xe Jaguar cả. Nhân phải mượn microphone của ban nhạc, xin lỗi mọi người và hỏi người nào có xe Jaguar, xin dòi đi để Nhân có lối ra.

Nhân hỏi mãi, cuối cùng ở trong góc phòng có tiếng một cô gái cười rú lên:

- Jaguar hả? Chết cha, cái Jaguar đó là của ông anh mình từ North Carolina về chơi, mình mượn xe, tối nay đi show-off, đâu có nhớ là xe của ai! Ha ...ha...

Trong lúc này, Nhân không thấy những lời nói và câu chuyện mượn xe của anh đi lòe thiên-hạ của cô gái kia đáng cười chút nào cả mà nó còn vô duyên nữa. Nhưng Nhân cũng ráng tươi cười với người con gái ấy:

- Để tôi nhờ người đưa Hạnh xuống chân đồi cho nhanh và khỏi bị ướt mưa vì trời đang mưa to lắm.

Chàng trai ngồi cạnh Hạnh vội đứng bật lên, tình-nguyện làm công chuyện ấy. Hạnh xách ví theo chàng trai. Hai người che dù cho nhau đi, vừa đi vừa cười rình rích. Nhìn họ đứng đĩnh, Nhân sốt ruột quá nhưng cũng đành cười gượng, đi nhờ xe của họ xuống chân đồi.

Xe vừa ngừng bên cạnh chiếc Jaguar, Hạnh lục lọi ví tay một hồi rồi rú lên:

- Hạnh để chum chìa khóa trong áo coat, treo trong closet của nhà Liên rồi!

Nhân không biết làm gì hơn là vào xe 4Runner, ngồi với Ngọc-Châu và chờ Hạnh trở về nhà Liên lấy chìa khóa xe Jaguar. Nét mặt Ngọc-Châu đầy vẻ lo âu. Người nàng run rẩy, không biết vì lạnh hay vì sợ. Có thể là vì cả hai. Nhân mở máy xe và mở heat tối-đa, nhưng chỉ một lúc sau, Ngọc-Châu đã nói:

- Tắt máy đi anh! Chạy như vậy tốn xăng lắm. Mình còn phải để dành xăng vì trời mưa gió như thế này, không biết giờ nào mới về tới nhà, hết xăng thì phiền lắm.

Nhân thấy Ngọc-Châu có lý nhưng không nghe lời Châu vì không muốn Nàng bị cảm lạnh. Độ 15 phút sau thì Hạnh trở lại với chùm chìa khóa. Loay hoay một lúc lâu, Hạnh mới tìm đúng chìa và lái chiếc Jaguar ra đường trước khoảng ba thước, để Nhân đưa xe ra đường.

Dù vội, Nhân cũng xuống xe cảm ơn Hạnh, bắt tay chàng trai tình-nguyện đưa Hạnh xuống đây, rồi lật đật cho xe phóng nhanh.

4.

Xe chạy được một vài miles, thì quần áo của Ngọc-Châu và Nhân mới bớt ẩm ướt. Tuy nhiên, vì hệ-thống sưởi được chạy đều nên hai người cũng cảm thấy ấm đôi chút. Nhân lái xe một tay, còn tay bên tay kia nắm chặt tay Châu. Bàn tay nàng không mềm mại như bàn tay của những cô con gái thường được các nhà văn mô tả trong tiểu-thuyết. Bàn tay của Châu xương sấu, chai cứng, chứng tỏ nàng đã phải làm việc rất vất vả. Đối với Nhân, bàn tay này mới là bàn tay đẹp. Nhân đưa bàn tay ấy lên môi, hôn thật say đắm. Ngọc-Châu không phản-đối, nhắm mắt lại, dựa đầu vào vai Nhân, như đang muốn đi tìm một giấc mơ thật dài.

Tuy nhiên, giấc mơ ấy mới thành hình được một thoáng ngắn ngủi thì Ngọc-Châu cảm thấy có một sự rung chuyển mạnh, một sự va chạm khủng-khiếp và dường như vũ-trụ đã vỡ tan ra từng mảnh. Ngọc-Châu cố mở mắt thật to để nhìn quanh xem Nhân ở đâu nhưng Châu chỉ thấy một màu đen thăm thẳm. Ngọc-Châu cố gắng gọi Nhân nhưng tiếng nói của Châu không hiện thành lời, nó tắc nghẹn trong thanh-quản, nghe văng vẳng như tiếng kêu từ cõi hư-vô...

- Châu, tỉnh dậy con! Tỉnh dậy đi con! Mẹ đây, tỉnh lại đi con!

Châu có cảm-tưởng như mình là một cô bé 9, 10 tuổi, buổi sáng ngủ quên, khiến Mẹ phải đánh thức để kịp giờ đi học. Nhưng sao chung quanh Châu có nhiều tiếng nói chuyện quá, không yên-tĩnh như phòng ngủ của mình? Châu cố gắng hé mắt. Mờ mờ trong hơi sương là khuôn mặt héo hắt, hốt hoảng của Mẹ nàng và bộ mặt choắt của người cha ghê. Châu cố chớp chớp mắt nhiều lần và ráng mở to đôi mắt. Bên cạnh Mẹ, Châu còn thấy có một người đàn ông mặc áo blouse trắng và một người đàn bà mặc áo blouse màu ngọc-thạch.

Châu muốn quay đầu nhìn quanh, xem đây là đâu nhưng đầu nàng nhúc nhặng quá, Châu không nhúc nhích được. Vừa lúc đó, Châu nghe thấy tiếng Mẹ reo lên:

- Bác sĩ ơi, cháu nó tỉnh rồi! Lạy Chúa tôi, con gái tôi tỉnh rồi!

Bây giờ thì Châu đã biết mình đang ở bệnh-viện. Châu cảm thấy toàn thân ê ẩm, đau nhức vô cùng. Nàng nhìn xuống chân, thấy chân trái bị bó bột. Châu đưa tay lên mặt. Mặt nàng còn quần băng, vòng lên tới đầu. Châu chưa kịp hỏi thì thấy một Cảnh Sát viên bước vào, đưa cho người cha ghê của Châu một clip board và nói:

-Xin Mr và Mrs Nuyen ký tên cho cái Báo Cáo Tai Nạn này để chúng tôi làm biên-bản. Khi nào miss Noc Chaw khỏe hơn, chúng tôi sẽ có cuộc thăm-vấn để bổ-túc hồ-sơ.

Châu ngắt lời người Cảnh-Sát:

- Xin lỗi Ông. Xin Ông cho biết chuyện gì đã xảy ra?

- Chiếc 4Runner của bạn cô đã đâm vào một chiếc xe truck chở gỗ. Chiếc 4Runner bị bẹp dúm, hoàn-toàn phế-thải, đã phải kéo vào nghĩa-địa xe.

Châu nghẹn ngào:

- Còn bạn tôi?

Viên Cảnh-Sát lạnh lùng:

- Rất tiếc, ông ấy đã không qua khỏi. Dù air bag có bung ra nhưng cũng không bảo-vệ được người lái xe vì sự đụng chạm quá mạnh. Cô là người vô cùng may mắn.

Quay sang phía người cha gẻ của Châu, lúc ấy đã ký xong tờ Báo Cáo Tai-Nạn, người Cảnh-Sát nói thêm:

- Lái xe trong đêm khuya, trên con đường dốc trơn trượt vì mưa bão như thế thì rất khó mà tránh được tai-nạn. Cha mẹ nên cố gắng mà khuyên bảo con cái ...

Tai Châu ù đi. Châu không nghe thấy giọng nói lạnh lùng của tên Cảnh-Sát nữa. Nước mắt Châu trào ra. Châu không còn nhìn thấy Mẹ, thấy người cha gẻ. Châu chỉ còn nhớ đến lúc Nhân cầm tay nàng và đưa lên môi, hôn say đắm, nồng nàn. Có phải vì lái xe một tay, có phải vì sự rung cảm đã khiến Nhân không phản-ứng kịp thời khi chiếc xe truck lao vào chiếc 4Runner?

Châu nghẹn ngào:

- Nhân ơi, em đã giết anh! Em đã ham vui, ở lại hát đến nửa khuya, mới ra nông nỗi này. Nếu mình về sớm thì đâu có sao! Nhân ơi, tha lỗi cho em...

5.

Ngọc-Châu nằm bệnh viện gần hai tuần. Những vết thương trên đầu đã lành. Những vết thương trên mặt đã thành sẹo. Lốp bột bó chân trái của Nàng cũng đã được gỡ ra, nhưng Châu vẫn phải chống nạng khi đi lại.

Suốt hai tuần mê man trong bệnh viện, Ngọc-Châu đã không được dự đám tang của Nhân, không được đưa Nhân đến nơi an nghỉ cuối cùng, cũng không được nhìn mặt Nhân thêm một lần. Ngọc-Châu đã khóc, khóc tưởng như không còn nước mắt nữa. Có nhiều lúc, Châu tiếc là đã không được chết cùng Nhân. Giá được chết cùng nhau chắc là không còn đau khổ nữa!?

Về nhà được một tuần, theo quyết-định của người cha gẻ, Ngọc-Châu được gửi vào nội-trú tại trường Thánh Mẫu ở thị-trấn High Land, cách quận Fairfield khoảng 2 giờ lái xe, chỉ về nhà trong dịp nghỉ lễ.

Theo lời người cha ghẻ thì ông muốn Ngọc-Châu vào nội-trú để yên tâm học hành, quên đi chuyện buồn. Nhưng theo Châu, nàng nghĩ rằng: đó là một cách trừng phạt cho sự nói dối của nàng trong đêm party mừng sinh-nhật Phương-Liên.

Thực sự, Ngọc-Châu sống như đã chết. Ngày xưa, Châu đã năn nỉ Mẹ và cha ghẻ để không bị gửi vào nội-trú vì không muốn xa bạn bè. Bây giờ, Châu biết nàng có năn nỉ cũng vô-ích. Và lại, Châu không còn muốn gì nữa. Châu muốn buông xuôi tất cả. Tâm-hồn Ngọc-Châu đã tan vỡ rồi, Châu có còn gì mà mơ ước, mà theo đuổi, mà chờ mong!

Kể từ ngày ấy, những người ở vùng Fairfield không còn thấy một chàng trai trẻ lái chiếc 4Runner, ngày ngày đón đưa cô thiếu-nữ có vóc dáng thanh-tú, mái tóc xõa ngang vai, với những bước đi yêu-điệu, ở cuối dốc Beverly Dr. nữa.

Cũng kể từ ngày ấy, tại Pleasant Valley, gần chân đồi Windy Hill, nơi đã xảy ra tai-nạn thê thảm giữa chiếc 4Runner và chiếc xe Truck chở gỗ, không biết ai đã dựng lên một Thánh-Giá và trên thánh-giá có gắn những vòng hoa Cườm lóng lánh như châu ngọc.

Và đặc biệt, mỗi năm, cứ vào Sinh-Nhật của Phương-Liên - cô con gái ở trong ngôi biệt-thự trên đỉnh Đồi Gió, Windy Hill- người ta lại thấy một Dì Phước rất đẹp, có đôi mắt buồn vời vợi, mang những bông hoa tươi đến đặt dưới chân Thánh-Giá và ngôi khóc một mình cho đến lúc hoàng hôn.

NGUYỄN ĐỨC NAM

Nhắn Tin

L.C ơi,

Viết tặng Em truyện này như đã hứa. Truyện còn dài, còn nhiều chi-tiết ly- kỳ nhưng khi viết đến đây, Anh không cầm được nước mắt nên không viết nổi nữa. Hứa sẽ viết thêm cho L. C khi nào tâm-hồn bình-an trở lại. Anh cũng hứa là sẽ không viết những truyện tình buồn đăng trong số báo Xuân vì không muốn L.C khóc trong những ngày xuân tươi.

Anh Nam